

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: Krizová pomoc u Policie ČR

Autor práce: Kateřina Novotná

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Karel Šimr

Datum: 11.7. 2021

Autorka zvolila pro svou bakalářskou práci téma ojedinělé, překračující rámec klasické sociální práce. Za cíl si vytkla popsat podoby krizové pomoci u Policie ČR a zhodnotit je z hlediska Standardů psychosociální krizové pomoci a spolupráce.

Struktura práce odpovídá názvu a cíli. Autorka se nejprve zabývá krizí jako obecným fenoménem. Zde představuje různé psychologicky orientované pohledy na krizi a její typologie. Drobným nedostatkem je zařazení typologie krizí dle jejich příčin pod kategorii závažnosti (1.3.1.). V další kapitole se zabývá možnostmi pomoci v krizi. Důraz přitom klade na svépomoc a vzájemnou pomoc, krizovou intervenci a první občanskou, resp. psychickou pomoc.

V další kapitole se už konkrétně věnuje podobám pomoci v krizi u Policie ČR. Vzhledem k tomu, že autorce jde především o pomoc pro policisty vzhledem k náročnosti jejich práce, popisuje tři podoby této pomoci: anonymní telefonní linku pomoci v krizi (ve formě telefonické krizové pomoci), systém posttraumatické intervenční péče (s důrazem na kolegiální podporu) a služby policejních psychologů. Jako východisko pro reflexi krizové pomoci u policie autorka zvolila Standardy psychosociální krizové pomoci a spolupráce, které vytvořila mezioborová skupina na půdě MV – generálního ředitelství HZS ČR v roce 2010. Zabývá se především jejich „filosofickými“ východisky a antropologií. V této kapitole považují za nešťastné převedení „šifrovací mřížky“ standardů z 1. do 3. osoby plurálu („nejsou na to sami“...), čímž se vytrácí klíčový důraz na sdílenou zasaženost a dochází k dělení na „my“ (nezasažení) a „oni“ (zasažení).

Následuje 5. kapitola s názvem „Reflexe“, která se pokouší o pohled na krizovou pomoc u policie očima standardů. Volí přitom tři kritéria, na něž standardy kladou důraz. Nejprve je to důraz na vzájemnou pomoc proti akcentu na expertizaci. Zde je kladně hodnocena úloha peerů v rámci posttraumatické intervenční péče a popsáno dvojznačné postavení policejních psychologů. Druhým jmenovaným důrazem je vnímavost pro duchovní rozměr od první pomoci po dlouhodobou. Zde se ovšem autorka věnuje spíše problematice první pomoci obecně, potřeba duchovní pomoci je vymezena velmi vágně („i policisté se potřebují čas od času svěžit“ – s. 32). Chybí zmínka o roli duchovních v týmech posttraumatické intervenční péče a problematice jejich zapojení. Třetí kategorii představuje důraz na dlouhodobost pomoci. V tomto bodě autorka konstatuje, že krizová pomoc u policie je obvykle krátkodobá, často jednorázová.

Faktem je, že závěrečná reflektující část, která by měla být vrcholem a naplněním cíle práce, působí poněkud torzovitým dojmem. Chyba je zde zřejmě také na straně vedoucího práce, který autorce nabídl standardy PsKPaS jako možnou perspektivu pro reflexi tématu, ovšem bez hlubšího uvedení do jejich myšlenkového a hodnotového pozadí. Výsledná reflexe je tak poměrně povrchní a formální.

Teologická
fakulta
Faculty
of Theology

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Z formálního hlediska je možné určité nedostatky najít v citační kultuře. Např. na s. 14 najdeme dlouhou pasáž, uvedenou odkazem na konkrétní autorku, u níž ovšem chybí odkaz na konkrétní zdroj. Tamtéž najdeme vágní odkaz na „Psychoportál“ – ovšem bez uvedení konkrétní adresy a data citace. Webové adresy u online citací chybí žel i na jiných místech.

Přes zmíněné výtky na práci pozitivně hodnotím osobní zájem o neotřelé téma, vycházející z osobní (rodinné) zkušenosti. Z pozice vedoucího práce oceňuji také průběžnou spolupráci v procesu psaní.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením „2“.